

Za każdym razem, gdy celebrowana jest pamięć tej ofiary, urzeczywistnia się dzieło naszego zbawienia, a my stajemy się uczestnikami męki Pana.

Mszę św. jest upamiętnieniem ofiary Pana Jezusa, ustanowionej podczas Ostatniej Wieczerzy. Jest pamiętką, która uobecnia w czasie i przestrzeni historyczne wydarzenie: jedyną i tą samą ofiarą Kalwarii, która ponawia się w sposób bezkrwawy na wszystkich ołtarzach świata.

Między ofiarą Kalwarii i ofiarą ołtarza nie ma żadnej różnicy. Msza św. jest tą samą ofiarą, różniącą się jedynie co do sposobu obecności. To Jezus osobiście, kapłan i żertwa własnej ofiary, ofiaruje się Ojcu przez ręce celebransa.

Ofiara krzyża dokonująca się na ołtarzu ma charakter decydujący o przyszłości człowieka; zostawił nam ją Jezus przed powrotem do Ojca jako środek, byśmy mogli uczestniczyć w niej, tak, jakbyśmy byli obecni na Kalwarii.

Jezus, ustanawiając tę ofiarę pragnął, aby Jego męka i śmierć stały się rytmem, który ponawiany będzie aż do Jego powrotu, i w którym koncentrowałoby się całe życie liturgiczne. Nie ma prawdziwej religii bez ofiary, ani prawdziwego życia religijnego bez jej składania.

Za każdym razem, gdy celebrowana jest pamięć tej ofiary, urzeczywistnia się dzieło naszego zbawienia, a my stajemy się uczestnikami męki Pana.

Msza św. jest celebracją Paschy; Bóg Ojciec składa w ofierze swego Syna za nasze zbawienie; Syn ofiaruje siebie; my zjednoczeni z Chrystusem zostajemy oswobodzeni z niewoli grzechu i uczestniczymy w wiecznym zbawieniu.

Ponieważ Jezus posiada w sobie życie niezniszczalne i nieśmiertelne, ponownie ofiaruje się za nas w tym misterium swej Boskiej ofiary. Msza św. jest najważniejszym aktem, jaki może mieć miejsce na ziemi.

Kiedy kapłan sprawuje Mszę św. oddaje Bogu cześć, buduje Kościół, wspomaga żywych, wyprasza wieczny odpoczynek zmarłym, a siebie czyni uczestnikiem wszystkich dóbr duchowych.

Msza św. objawia miłość Chrystusa

Jezus ofiarował się na krzyżu w darze Ojcu, aby ubogacić nas w nieocenione skarby. Poddał się woli swych nieprzyjaciół, aby nas wyswobodzić z niewoli grzechu; przyjął na siebie hańbę, by przywrócić nam godność dziecka Bożego. Znosił oplwanie i policzkowanie, aby przywrócić nam utracone piękno; pozwolił się związać, by nas uwolnić od nędzy, poddał grzbiet biczowaniu i krzyżowi, aby uwolnić nas od ciężaru naszych grzechów; zezwolił, aby Jego ręce były przybite, aby nas napełnić niebieskimi zasługami; stawił czoło śmierci, aby nam dać życie.

Jezus czyni nas nieprzerwanie uczestnikami tych bogactw we Mszy św., przez którą zachowuje w sposób trwały pamięć naszego odkupienia.

Nie ma miłości większej od tej, gdy kto swoje życie poświęca za kochaną osobę. Poświęciwszy jednak raz swoje życie, nie można już nic uczynić dla tych, których kochamy. Tylko Jezus mógł objawić tę miłość i uczynił to w eucharystycznej ofierze Mszy św. Ofiara eucharystyczna przenosi nas w serce miłości Chrystusa.

Msza św. ukazuje rzeczywiście wielką miłość Jezusa, który ofiarował się za nas oraz wielką miłość Ojca, który wydał na śmierć swego jedyne Syna dla naszego zbawienia.

Z jak wielką wdzięcznością powinniśmy uczestniczyć we Mszy św. Jest tylko jedna osoba, która oddała swe życie za każdego z nas. Msza Św. każdego dnia przypomina nam ten akt miłości, jest darem, jaki Jezus czyni z siebie dla nas. Niech każdy nasz dzień będzie także Mszą; darem, jaki czynimy Jezusowi w bliźnich.

Wieczerza Pańska

Ofiara eucharystyczna urzeczywistnia się w postaci uczy, która wyraża naszą komunie z Jezusem. To On nieustannie zasiada do stołu wraz ze swymi braćmi. W szczytowym momencie Mszy św. przywołujemy w pamięci Wieczerzę Pańską. Ale to przypomnienie zamienia się w rzeczywistość. W niej Jezus sam nam się udziela: „Bierzcie i jedzcie, to jest Ciało moje”(Mt 26,26)

Msza św. na nowo urzeczywistnia dokonaną w przeszłości jedyną ofiarę krzyża. Jest Wieczerzą Pańską, która stanowi wraz z Jego śmiercią jedyną ofiarę wynagradzającą. Jest ucztą i ofiarą. W niej Jezus jest równocześnie pokarmem i zertwą ofiarną. Przy biesiadnym stole gromadzimy się w świątecznym nastroju; uczestniczymy w ofierze jako ceremonii prześlągalnej. Msza jest wieczerzą ofiarną, w której uwiecznia się miłość Jezusa, który uwielbia Ojca i gładzi nasze grzechy. Jest biesiadą paschalną, gdzie w Ciele i Krwi Chrystusa znajdujemy pokarm i życie wieczne. My nie zmienimy Ciała Chrystusa w naszą naturę, ale przemienieni zostajemy w Jego naturę.

Przez komunie eucharystyczną zdobywamy świadomość, że jesteśmy członkami ciała Chrystusa. Na uczcie eucharystycznej otrzymujemy ciało Tego, który oddał za nas swoje życie. Podczas Mszy św., dzięki uczcie ofiarnej, powinniśmy czuć się uczestnikami stołu samego Boga, co w Ewangelii często jest symbolem wiecznej uczy, której w nadziei oczekujemy.

Czerpmy więc nieustannie z Eucharystii życie.

Opracowała Lucyna Mastalerz